

Рідна мова

Євген Гуцало

В щільник чуттів і розуму зоря
Бджолою залітає; тихо
Завісу смутку розкриває пісня:

...Кру-кру,
Заки море перелечу –
Крилонька зітру...

О, рідна мово!
Причащаюсь
Біля твоїх джерел прозорих, чистих,
І набираюся п'янкої сили...
Твої багатства – невичерпні.
Пращур
І вепра полював, і печеніга
Відгонив за пороги. Біля ватри
Вирізблював, мов з кременю, слова –
Добірні і важучі.

Землю

Орав оратай непочату, піт
Котивсь на тирсу, – і на крилах пісні
Його думки до сьогодні долетіли.
Виходила древлянка із колиби,
Схилялася лозою біля плоту,
Бо доля нелегка її ламала,
І виривалося з грудей зідхання
Пекучим словом...

...Кру-кру,
Заки море перелечу –
Крилонька зітру...

О, рідна мово!
Скільки в тобі віри
Мого народу в досвітки щасливі,

В життя прекрасне.

Як важку кормигу

Звалив народ на криж доріг минувшини

І розтрощив, – розкуте слово

В собі нові відкрило барви й тони,

Нову гармонію.

Яке це щастя

Припасти пелюстками спраглих уст

До мови рідної – й багатшати душею.